

В 21 часа същия ден, присъдите бяха приведени във изпълнение. Зловещият грак на смъртоносния залп прекъсна песента на шестимата. Фашизмът у нас извърши още едно срамно дело. Отне живота на едни от най-достоините синове на нашия народ : Антон Иванов, Атанас Романов, Петър Богданов, Никола Вапцаров, Антон Попов, Георги Минчев. Отне живота на неустрашимият борец против фашизма, на възгожения певец на революцията Никола Вапцаров.

Не се стресна Вапцаров от смъртта. Не пророни сълзи за живота, който обичаше и в който вярваше. Вместо това от името на своите петима другари, той за последен път се обърна към своя народ:

" Разстрел, и след разстрела - червей,
това е толков просто и логично.
Но в бурята ще бъдем пак със тебе,
народе мой, защото те обичахме! "

/ 14 ч. 23. VII. 1942. г. /

Той беше горд и пред дулата на пушките, затова че умираше за прекрасния утрешен ден, който ще дойде по хубав от песен и в който милионите угнетени и онеправдани ще намерят своето възкресение. И като че ли за себе си беше написал :

" Но да умрем, когато се отърсва
земята от отровната си плесен,
когато милионите възкръсват,
това е песен, да това е песен! "

Вапцаров изпълни своя синовен дълг към партията и народа. На нас той завеща своя героичен подвиг и своята борческа, дълбоко революционна поезия.

И днес, петнадесет години след победата, когато под мъдрото ръководство на нашата Комунистическа партия, делото за което Вапцаров се бори, работи и умря успешно се осъществява, ние можем с право да си послужим с неговите думи :

" дигни пръстта с мигли
погледни ни и ни се порадвай ... "

Иван

